A°. 1841. N°. 32.

DONDERDAG, 22 APRIL.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

ADVERTENTIEN.

Aanbesteding.

De Administrateuren der Troepen alhier, zullen aan den minst inschrijvende aanbesteden, het maken van:

(200) TWEE HONDERD LEDEREN TASSEKEN VOOR SLAG-HOEDJES VOOR PERCUSSIE BUXEN.

Het model en de conditiën, liggen ter inzage ten burele van den Kapitein Kwartiermeester, alwaar ook de verzegelde inschrijvings-billetten zullen worden aangenomen, tot *HEDEN*, des morgens ten 10 ure.

Paramaribo, den 22 *April* 1841.

De 2de Luitenant, fungerende bij de Administratie voornoemd,
A. D. CHARLOUIS.

(15985) De Exploicteur bij het Geregtshof te SURINAME, *belast met de vervolging der nalatige Belastingschuldigen*, zal op Vrijdag den 23sten April 1841, des voormiddags om *half negen* uren, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden, uit gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

De Slaven *Januarij* en *Johannes*, aankomende E. M. WATSON (nu Boedel.)

De Slaven *Coba*, *Wensina* of *Affie*, *Miselina*, *Francina*, *Marie* of *Abenie* en *Jansie*, aankomende S. MATERIEEL.

Het *HUIS* en *ERF*, gelegen aan de *Rust en Vredestraat*, La. E. No. 136, aankomende VIGELANDZOON.

Paramaribo, den 17 *April* 1841.

R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

Tooneel - Genootschap POLYHYMNIA.

Tweede Representatie.

HEDEN, 22 APRIL 1841.

BONARDIN OF *DE GEVOLGEN DER OMWENTELINGS-ZUCHT*, TOONEELSPEL in *drie Bedrijven*; — en na hetzelve: *HET PLAN TOT EEN BLIJSPEL*, BLIJSPEL in *een Bedrijf*.

De Entrée-billetten zijn in het Tooneel-Gebouw verkrijgbaar.

De aanvang precies ten *zeven* ure.

C. G. M. MATROOS,
Secretaris.

NB. *Degenen, welke de Representatien willen bijwonen, worden vriendelijk verzocht, zich van behoorlijke* ENTRÉE-BILLETTEN *te voorzien, daar er ter voorkoming van ongeregeldheden, voortaan niemand, hoegenaamd, met* KONTANTE *in plaats van dezelven, zal worden binnen gelaten.* (16706)

Bekendmaking.

☞ GODSDIENSTOEFFENING, bij de ENGELSCHE EPISCOPAALSCHE KERK, op ZONDAG, den 25 dezer, des morgens om half negen uren.

VENDU:

HEDEN NADEMIDDAG, ten Sterfhuize van nu wijlen Mejufvrouw JOH. WILHELMINA van BOCKO, aan de *Wagewegstraat*. (16705)

(16025) De Vendumeester M. A. KEIJSER, zal *MORGEN* om *negen* uren, ten zijnen huize verkoopen:

PROVISIEN, STUKGOEDEREN, 25 à 30 SCHAPEN en een kist VRIESCHE BONT.

Publieke Veilingen.

Ten huize van den Vendumeester M. A. KEIJSER.

MAANDAG, 19 APRIL 1841.

Het *HUIS* en *ERF*, aan de Wagewegstraat, La. A. No. 258, aankomende J. H. REIJEG. — *f* 3600. OPGEHOUDEN.

De Veertig KOPPEN *SLAVEN*, aankomende ALFRED J. H. BERTHOUD, zijn familie'sgewijze verkocht voor eene som van *f* 35,520.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 17den dezer, de Engelsche Schoener Admiraal Louis, Kapt. G. Ellart, van Demerary (laatstelijk van Berbice,) hebbende 4 dagen reis.

Den 18den, de Nd. Am. Bark-Schip Jane, Kapt. F. Nickerson, van Gloucester, hebbende 20 dagen reis.

UITGEKLAARD.

Den 19den, het Schip Maria Frederica, Kapt. K. B. de Weerd, naar Amsterdam, lading: 531 vaten Suiker, 83 balen schoone- en 1 baal vuile Katoen, 46 balen Cacao, 9 vaten Rum, 1769 pond oud Koper, 31 piès Hout en 8 vaten Oranjeschillen, Passagiers: de Heeren J. W. Fuchs en Echtgenoot, J. P. Haase Jr. en Echtgenoot, F. L. F. Altmann Jr., J. D. Altmann, J. C. Fuchs, J. de Niefeld, H. M. Wolff de Friderici, D. J. Sanches, P. J. Bredenbach en de Minderjarige G. S. Everts.

Idem, de Engelsche Schoener Mary, Kapt. A. Meldrum, naar Demerary.

Den 20sten, de Nd. Am. Brik Garnet, Kapt. H. Hodge, naar Boston, lading: 334 vaten Malassie.

Mengelingen.

Amarintha.

(Slot van No. 31.)

Na dezen gelukkigen morgen, faalde Edwin nimmer tegenwoordig te zijn, als Amarintha gezelschap ontving, telkens nam zijn hartstogt toe, en iederen dag bragt het zijne bij om die van Amarintha te doen ontluiken. Nogtans veinsde zij onverschillig te zijn; doch de liefde is als het licht; welke moeite men zich ook geve, om het te verbergen, toch schijnt het door deze of gene reet. Terwijl nu de twee gelieften, met de meeste zorgvuldigheid en inspanning, alles in het werk stelden, om hunnen hartstogt voor het oog der wereld verborgen te houden, en zich zelven te ontveinzen, was men in de badplaats algemeen van beider gevoelens overtuigd. De mannen benijdden Edwin en de vrouwen lady Willis.

Op zekeren avond was Edwin te voet uitgegaan om lady Willis een bezoek te geven. Op het punt van binnen te treden, hoorde hij eene kinderstem; hij bleef staan voor de raam der zaal, gelijkvloers met de straat, en ontwaarde de schoone weduwe gezeten voor eene ingelegde tafel; waarop een geopend koffertje stond, en eenige open brieven verspreid lagen. Lady Willis hield een miniatuur portrait in de hand, en gaf zich alle mogelijke moeite om dit uit de vlugge vingertjes van het kleine dochtertje van lady Ethelstone te redden, hetwelk achter op haren armstoel geklommen, de zonderlingste bewegingen maakte, om het voorwerp harer kinderlijke begeerte magtig te worden. Op dit gezigt werd Edwin doodsbleek van ijverzucht. Wiens portrait kon het wezen, waarvan men het verlies zoo zeer scheen te duchten? Met hevige ontroering trad mylord Etherige in de zaal, zijne bleekheid, zijne aandoening, bevreemden lady Willis; met deelneming vroeg zij den jongeling naar den staat zijner gezondheid.

»Ik bevind mij niet al te wel,» antwoordde hij, »het verblijf in het bad heeft mij eer kwaad dan goed gedaan, en ik denk Tunbridge spoedig te verlaten. Maar ik weet niet, mevrouw, hoe ik u met eene zoo nietige zaak kan bezig houden; mijne tegenwoordigheid is toch voor u geluk geheel noodeloos.

»Men mist altijd ongaarne zijne vrienden.»

»Vrienden! och: mevrouw, met uwe hoedanigheden heeft men er zoo velen, dat men eenige afwezenden niet eens mist.»

»Gij bedriegt u,» hernam Amarintha, eenigzins verstoord, »ik vergeet in het geheel zoo ligt niet, als gij schijnt te gelooven.»

»Gij kunt gelijk hebben: mevrouw, ten minste heb ik zoo even daarvan een klein bewijs gehad, er zijn er, die u in het geheugen blijven, vooral als zij u hun portrait hebben geschonken.»

Lady Willis had den medaillon, bij het binnenkomen van lord Etherige, verborgen, en ontstelde en bloosde sterk bij deze woorden. Ook dit een en ander scheen haar te beschuldigen en Edwin beefde hevig bij de gedachte, dat hij geen ongelijk had haar te verdenken.

»Mijn hemel!» riep hij met bittere smart uit, » mijn hemel! moet ik dan die schoone droomen, die zoete hoop op toekomend geluk opgeven? Is dan al, wat de mensch van het leven, van het geluk verwacht, slechts ijdelheid? Helaas! de schrikkelijke wezenlijkheid drijft toch in het einde den spot met hem, die dergelijke verwachtingen koestert, en behandelt hem als eenen dwaas. Ik beken het, mevrouw, ik dwaalde, ik beminde u, en in mijne zinneloosheid verbeelde ik mij door u bemind te worden. Maar, vergeef het, mevrouw, het is de eerste maal, dat ik u van mijne liefde spreek, en het zal de laatste maal zijn, dat gij van mijne smart zult hooren.»

»Gij hebt gelijk,» antwoordde Amarintha, »spreek mij voor het eerst van uwe liefde en voor het laatst van uwe smart; want zoo gelukkig als mij uwe bekentenis maakt, zoo zeer zou ik door uwe droefheid lijden. Neen, mylord, ik ben niet zoo ligtzinnig als gij u verbeeldt; neen, ik vergeet zoo spoedig de afwezenden niet, en ten bewijze daarvan zal ik u een portrait laten zien, dat ik alleen ten gevolge van mij dierbare herinneringen zonder het oorspronkelijke voor mij te hebben, heb kunnen schilderen.»

Langzaam en voorzigtig haalde Amarintha het portrait te voorschijn en lord Ethérige trad verbaasd terug — het was zijn afbeeldsel.

»Amarintha! dierbare Amarintha!» riep de jonge lord, zich aan hare voeten werpende; »ik ben zoo veel geluk niet waardig! ik heb u miskend. Straf mij....»

»Ja, mylord,» antwoordde Willis schalkachtig, »ik zal u zekerlijk straffen.. door u mijne hand te schenken...»

»Dit is nu wenzenlijk een besluit,» hoorde men eene welbekende stem zeggen, »dat veler harten zal verscheuren: doch het is maar al te waar, dat op deze wereld de een treurt om dezelfde reden, waarom de andere lacht.»

Deze woorden ontrukte de twee minnenden aan hunne opgetogenheid; zij wendden het hoofd om, en zagen sir Cécil Trevanion op den drempel der deur staan. Eerst had hun de droefheid en daarna de smart belet, naar het aandienen des baronets te luisteren.

»Ja, mevrouw,» voegde sir Cécil, binnentredende er bij, »mylord Etérige zal velen jaloersch maken. Ik zelf volgde onbedachtzaam zijn voorbeeld; ook ik was verliefd en durfde hopen: zoo zijn alle minnenden. Maar ik wil op het geluk eens vriends niet ijverzuchtig zijn.

Wandelingen van eenen Orang-Bahroe of Nieuweling, te- en in de omstreken van Batavia.

(Medegedeeld door eenen Franschman.)

Eindelijk bevind ik mij dan in die hoofdstad der Hollanders in Indië, welke door Raynal de Koningin van het Oosten genoemd werd. Leefde hij nog en ware hij thans hier, zoo als ik, dan zou hij die, door hem zoo gepriezen stad in de stad zoeken, en te vergeefs zoeken: Batavia bestaat niet meer in Batavia, maar wel daar buiten, — alzoo Batavia zich in hare voorsteden of buitenwijken verspreid heeft. Alles is hier zeer nieuw voor mij, want, alhoewel ik reeds geruimen tijd in Oost-Indië heb doorgebragt, en de Hollandsche taal vrij wel spreek, zoo gelijkt het hier evenmin Mauritius, waar wij (de Franschen) nog grootendeels den toon geven, als Bombay of andere plaatsen, waar de Engelsche zeden heerschen.

Van mijn verblijf hier, hoe kort het nog zij, moge, wil ik u het een en ander schrijven. — Op eene wandeling, welke ik, een' der eerste dagen van mijn verblijf, door de stad deed, ontmoette ik eenige matrozen, die met eenige Javanen en Maleyers zich rondom eenen ouden knaap vereenigd hadden, welke op zijn' rug eene groote doos droeg en wonderlijke gebaren maakte. Nieuwsgierig voegde ik mij bij den troep. Toen hij zag, dat er volk genoeg verzameld was, haalde hij van onder zijne gescheurde kleederen eene soort van fluit voor den dag, waarop hij duizenden valsche toonen blies. Tot zoolang bleef de doos gesloten; doch toen hij vervolgens een helsch liedje begon te blazen, ging dezelve eensklaps open, en daaruit kwam wel een dozijn groote slangen, die zich in den naauwen kring verspreidden. De vrees voor deze dieren was oorzaak, dat de kring allengs grooter werd. De slangen vingen aan op de staarten te dansen, onder het verschrikkelijkste sissen. Het bleek mij spoedig, dat deze slangen afgerigt waren, om geregeld vóór- en achterwaarts zich te bewegen, volgens het bevel van den Indiaan, en naar gelang van de toonen, die hij op zijne fluit deed hooren.

Deze dans duurde ongeveer een kwartier uurs, gedurende welken tijd hem de een en de ander eenige kleine geldstukken toewierp. Toen hij ontwaarde, dat de oogst gedaan was, opende hij de doos en gaf een' luiden gil. Op dat zelfde oogenblik hield de dans op, en de slangen kropen langs het ligchaam van dezen nieuwen Laocoon, en over zijne schouders, naar de doos, waarin zij hare plaats hernamen.

Eenige dagen later besloot ik op eenen schoonen dag een uitstapje op zekeren afstand van de stad te ondernemen. Ik wandelde langzaam door eene laan van citroenboomen, met saprijke vruchten beladen, en langs een digt beschaduwd voetpad, waar naast een helder riviertje vloeide. Ten laatste kwam ik vermoeid aan een dorpje, en wenschte aldaar uit te rusten. Behalve de wijk, welke te Batavia door de Chinezen reeds sedert lang in bezit is genomen, bewonen zij ook, op eenigen afstand van daar, kleine dorpen, en komen wekelijks naar de hoofdstad, om de voortbrengselen hunner nijverheid te verkoopen. Het dorp, waar ik toevallig heen kwam, is slechts door Chinezen bewoond. Ik trad een huis binnen, om er eenige rust te nemen en het middagmaal te gebruiken, want ik had opgemerk, dat aan de deur van hetzelve een vlaggetje was uitgestoken, tot teeken strekkende, dat het een herberg was, doch ik wist niet; dat het eene herberg was, enkel voor Chinezen bestemd. Naauwelijks was ik binnen getreden, of twee mannen boden mij een tabouretje aan, waarop ik plaats nam, terwijl zij menige diepe buigingen voor mij maakten. Deze beleefdheden werden door mij beantwoord, als hadde ik hunne taal te Parijs geleerd. Ook deed ik hen begrijpen, dat ik wenschte te eten.

Onmiddellijk werd een tafeltje aangebragt; doch die houten tafel, de hoogte hebbende van ongeveer één' voet, was van messen, lepels, borden noch tafellaken voorzien, en daarop bragten zij, in eenen houten schotel, rijst met saffraan, in water gekookt. Zij plaatsten voor mij twee lange stokjes, overeenkomstig het Chinesche gebruik, bestemd om de rijst naar binnen te krijgen. Reeds begon ik in mij zelven te morren over het toeval, of mijne eigen domheid, waardoor ik in eene dergelijke helsche woning mij gebragt zag, toen een der Chinezen mij een teeken gaf, om mij te beduiden, dat ik bediend was, en maar had te beginnen. De stoel, waarop ik was gezeten, was hooger dan de tafel, hetgeen mijne houding ondragelijk maakte. Honger prikkelde mij aan om te eten; doch, hoe met deze stokjes tot eten te geraken!? Mijne gastheeren, mijne verlegenheid bemerkende, en zich verbeeldende, dat teekenen voldoende zijn, wanneer men zich in eene vreemde taal niet kan uitdrukken, zetten zich met de beenen kruiselings op de tafel, en wezen mij, hoe mij van de stokjes te bedienen. Ik zette mij op hunne wijze neder: dit gelukte; nu beproefde ik eenige rijstkorrels beet te krijgen, maar onmogelijk: de tweede les duurde derhalve langer. Ten laatste ging het, dank zij de hulp mijner gastheeren, zoo goed, dat de schotel rijst spoedig geledigd was. Ik had het middagmaal gebruikt!

Op een gegeven teeken, bragt een slaaf eene kalabas, met vocht gevuld, binnen, die hij aan zijne lippen bragt, om vóór te proeven, en plaatste ze vervolgens op de tafel. Mijne twee tafelgenooten zetten die aan den mond en dronken er een groot gedeelte van, zonder twijfel, om mij te onderrigten, hoe men op zijn Chineesch moet drinken. Zij reikten mij de kalabas toe: ik proefde even, maar meende, dat ik vergiftigd was: het was honigwater met knoflook en kaneel. Nu werd tot toespijze een schotel met geroosterde mieren of dergelijk ongedierte mij voorgezet. Met walging wees ik deze spijs af en verkoos ze niet te proeven. Met groote behendigheid maakten de beide Chinezen van hunne stokjes gebruik, en nuttigden die afzigtige kost met den meesten appetijt.

Ik stond knorrig op en maakte mij gereed te vertrekken, daar mijne maag mij deed gevoelen, dat ik eigenlijk niet gegeten had. Een der Chinezen tikte mij op den schouder, en mij twee vingers van zijne regterhand wijzende, zeide hij, in vrij goed hollandsch, het woord rijksdaalder. Ik werd driftig; en zeide dat hem niet ik, maar zij den buik gevuld hadden. Hij verstond mij niet. Aan een' zoo onbillijken eisch wilde ik niet voldoen. De wederzijdsche gebaren werden levendiger, toen ik eensklaps acht of meer duivels, met geel bronzen gelaat, en met bamboezen stokken gewapend, zag binnen komen. Zij maakten zich gereed, mij nog op den koop toe eene portie bamboes olie toe te dienen, en welligt mijne beurs, ter betaling hunner moeite te behouden. Ik betaalde tegen wil en dank, en zwoer, dat een Chinees mij nimmer weder aan zijne tafel zoude zien.

Verdrietig en hongerig keerde ik naar Batavia terug, ernstig voornemende, mij voortaan voor de Chinesche amfioenschuivers te zullen wachten. Aan eenige vrienden deelde ik mijn avontuur mede; doch werd door hen, als een Orang-Bahroe, dapper uitgelagchen.

Eenige dagen daarna begaf ik mij naar Weltevreden, waarvan men mij veel fraais verhaald had. Het plein van Weltevreden, door de Hollanders ook het plein van Waterloo genoemd, is waarlijk grootsch, en maakte een' diepen indruk op mij, die bij de Hollanders niets zocht, dat, zoo als in der daad hier het geval is, grandioso kan genoemd worden. Dit plein, namelijk, is zeer ruim, en door onderscheiden prachtige en sierlijke gebouwen, tot verschillende einden bestemd, omringd. — Op Weltevreden, nam ik mijn' intrek in een hôtel, waar ik zeer naar genoegen was en op mijne wenken bediend werd. Den volgenden morgen, bood de eigenaar van het hôtel zich aan, om mij met de omstreken waar vele Hollanders hunne buitenverblijven en villa's hebben, bekend te maken. Ik zag in waarheid vele sierlijke, andere meer of min ouderwetsche, en zelfs hier en daar vervallen huizen: allen te midden van groote of kleinere tuinen of aangename wandeldreven gelegen, en sommige, onder zoo verkwikkende lommer verscholen, dat ik den wensch niet kon bedwingen, een dier fraaije verblijven te bezitten.

Adversaria.

De liefde is de zachtste band, maar die het sterkste boeit. Wanneer iemand door het geliefde voorwerp wordt afgewezen, en in zijne verwachting te leur gesteld, vindt het ligchaam zoo wel als de geest zich hierdoor aangedaan, en wel naar evenredigheid van den graad van verliefdheid en het bijzonder gestel van den verliefden. Velen werden door eene omstandigheid van dezen aard in het verstand getroffen, anderen brengen zich om, of lyden een kwynend leven. Professor Tulp spreekt van een Engelschman, die, na het ontvangen van een weigerend antwoord van een meisje dat hy beminde, oogenblikkelyk in een staat van beroerte viel; hy verloor alle beweging, en zat een geheelen dag op zyn stoel, niet anders dan een steenen beeld, waar aan geen het minste leven was te bespeuren. Dit moet in der daad verwonderlyk voorkomen; maar nog verwonderlyker dat, toen men hem des avonds, ziende dat alle middelen zonder de minste uitwerking bleven, met eene luide stem toeriep, dat hy zyne geliefde zoude krygen, hy oogenblikkelyk als uit een diepen slaap opsprong, en volkomen hersteld was,

Gedrukt bij de Erven J. Brink,